

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

دبیاجه ۱۱

باب نوزدهم / رجاء

طلایه داران امید ۲۱

تفسیر ۲۲

منزلت امید ۲۵

شرح ۲۵

نشانه اول: واژه شناسی ۲۶

نشانه دوم: گوهر امید در نسبت با زمان ۲۷

نشانه سوم: گذر از خاطرات گذشته ۲۷

نشانه چهارم: خدای سودرسان (نافع) ۲۹

نشانه پنجم: امید به خوشایندهای الهی ۳۱

نشانه ششم: اجابت خیرخواهانه ۳۵

نشانه هفتم: زیباترین جهان ۳۹

نشانه هشتم: امید در فرازهای قرآنی ۴۴

نشانه نهم: امید در بیانات اولیای دین علیهم السلام ۷۱

نشانه دهم: سرشت دوگانه امید ۸۲

چکیده مباحث ۹۴

بهره‌های امید ۹۹

شرح ۹۹

نشانه اول: مرز باریک بیم و امید ۱۰۰

نشانه دوم: معنابخشی به زندگی با امید ۱۰۵

نشانه سوم: سازگار معنابخشی امید ۱۰۶

نشانه چهارم: گام‌های امیدواری و کامیابی ۱۱۴

چکیده مباحث ۱۱۹

امید تلاشگران ۱۲۱

شرح ۱۲۱

نشانه اول: خداوند پرکار (فعال) ۱۲۲

نشانه دوم: آدمیان و کار ۱۲۳

نشانه سوم: مناسبات کار و زندگی ۱۲۵

نشانه چهارم: زیستن تمام عیار ۱۳۰

نشانه پنجم: بهره‌وری معنوی ۱۳۲

نشانه ششم: آثار روان‌شناختی بهره‌وری ۱۳۹

چکیده مباحث ۱۴۴

امید ریاضت پیشه‌گان..... ۱۴۷

شرح..... ۱۴۷

نشانه اول: لذت کار..... ۱۴۸

نشانه دوم: سرشت خدمت‌گزاری‌ها..... ۱۴۹

نشانه سوم: لذت خدمت‌گزاری..... ۱۵۰

نشانه چهارم: ریاضت مشروع و رهاوردهای آن..... ۱۵۳

نشانه پنجم: سرشت لذت طلب آدمی..... ۱۶۳

نشانه ششم: لذت‌های ژرف..... ۱۶۷

نشانه هفتم: خودکنترلی..... ۱۷۰

نشانه هشتم: گوهر عشق..... ۱۷۴

نشانه نهم: عشق‌پروری والدین..... ۱۸۰

نشانه یازدهم: پایبندی به علم..... ۱۸۳

نشانه دوازدهم: اهداف معنابخش زندگی..... ۱۸۶

چکیده مباحث..... ۱۹۲

امید صاحب‌دلان..... ۱۹۵

❖ شرح..... ۱۹۵

❖ نشانه اول: امیدواری موحدانه..... ۱۹۶

❖ نشانه دوم: صداقت زبانی..... ۲۰۱

❖ نشانه سوم: صداقت باطنی..... ۲۰۵

❖ نشانه چهارم: زندگی بر پایه اعتدال..... ۲۰۷

❖ نشانه پنجم: صادقانه‌ترین منش..... ۲۱۱

❖ نشانه ششم: خداوند مبدأ ارزش‌ها..... ۲۱۳

❖ چکیده مباحث..... ۲۱۴

حاصل سخن..... ۲۱۷

کتاب‌نامه..... ۲۲۴

دیباچه

معرفت، مهم‌ترین عامل برتری انسان است. انسان به وسیله عقل، که مهم‌ترین قابلیت وجودی‌اش است، می‌تواند راه معرفت را برگزیند یا در تاریک‌خانه نادانی و رکود، از تلاش و کوشش برای نیل به عرفان، خود را محروم نماید.

نیک‌بختی و شوربختی ایام عمر و نیز سعادت‌مندی و شقاوت‌مندی زندگی، محصول تصادف یا جبر و گریهی که ملازم حیات بشر باشد، نیست، بلکه عینیت انتخاب‌ها و سلوک‌های لحظه به لحظه آدمی است. زندگی در عین پیچیدگی ظاهری، از وضوح و شفافیت باطنی حیرت‌انگیزی برخوردار است. بشر به میزان توجه و دقت‌ورزی در رویارویی با شرایط گوناگون و متعدد زندگی، زمینه بهره‌وری افزون‌تر یا محرومیت بیشتر خویش را از حقایق عمیق و لطایف شیرین آفرینش فراهم می‌آورد. بی‌شک، خالق کائنات و نیروهای بی‌شمار او در زمان مناسب و به مقتضای فضل و عدل، بهره‌مندی یا حرمان وی را رقم می‌زنند.

به‌طور کلی، وضعیت بنی‌آدم بعد از هبوط دو گونه است؛ صعود یا سقوط. بعد از آنکه پدر انسان‌ها از میوه ممنوعه استفاده کرد و عصیان خدا نمود، هبوط نصیب آدم و فرزندان وی شد و از این طریق جایگاه و محل استقرار دائمی انسان‌ها سیّاره منجمدی به نام زمین شد:

فَأَكَلَا مِنْهَا فَبَدَتْ لَهُمَا سَوْءُهُمَا وَطَفِقَا يَخْصِفَانِ عَلَيْهِمَا مِنْ وَرَقِ الْجَنَّةِ وَعَصَى
ءَادَمُ رَبَّهُ، فَقَوَى * ثُمَّ اجْتَبَاهُ رَبُّهُ، فَتَابَ عَلَيْهِ وَهَدَى؛ آنگاه از آن [درخت
ممنوعه] خوردند و برهنگی آنان برایشان نمایان شد و شروع کردند به چسباندن
برگ‌های بهشت بر خود و [این‌گونه] آدم به پروردگار خود عصبان و ورزید و بیراهه
رفت سپس پروردگارش او را برگزید و بر او ببخشود و [وی را] هدایت کرد.

هر یک از فرزندان آدم به راهی رفتند و مسیری برای خود برگزیدند.
با نگاه کلی می‌توان گفت که آدمیان یکی از دو راه را در پیش گرفتند؛
برخی به سمت آسمان رفتند و راه هدایت، رفعت و صعود پیش گرفتند
و بعضی دیگر زمینی شدند مسیر گمراهی، نابودی و سقوط را پیمودند:

لَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ فِي أَحْسَنِ تَقْوِيمٍ * ثُمَّ رَدَدْنَاهُ أَسْفَلَ سَافِلِينَ؛ به راستی انسان
را در نیکوترین اعتدال آفریدیم سپس او را به پست‌ترین [مراتب] پستی بازگردانیدیم.

هر لحظه دو راه پیشروی انسان وجود دارد؛ راهی به سمت بالا و راهی
به سوی پایین، مسیری در راستای آسمان و مسیری به سمت زمین، راهی
به رهایی و راهی به وابستگی، جاده‌ای به سمت خدا و جاده‌ای به سمت
خودیت و در یک کلام مسیری به سمت صعود یا سقوط. کسی که در مسیر
هدایت و صعود باشد، اهل رشد است و در اصطلاح قرآنی «رشید» نامیده
می‌شود و تحت پوشش نام «رشید» خدا خواهد بود. اما کسی که زمینی باشد،
نردبان سقوط و تنزل را می‌پیماید و تحت پوشش اسم «مُضِلُّ» قرار می‌گیرد.
انسان‌ها یا اهل صعودند یا اهل سقوط و خود به این امر واقف‌اند و بصیر؛ زیرا
که خداوند معرفت به این دو مسیر را درون انسان‌ها به ودیعت نهاده است:

لَا إِكْرَاهَ فِي الدِّينِ قَدْ تَبَيَّنَ الرُّشْدُ مِنَ الْغَيِّ فَمَنْ يَكْفُرْ بِالطَّاغُوتِ وَيُؤْمِنْ
بِاللَّهِ فَقَدْ اسْتَمْسَكَ بِالْعُرْوَةِ الْوُثْقَى لَا انْفِصَامَ لَهَا وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ؛^۲ در

دین هیچ اجباری نیست و راه از بیراهه به خوبی آشکار شده است.

۱. طه، ۱۲۲، ۱۲۱.

۲. تین، ۴ و ۵.

۳. بقره، ۲۵۶.

فَاللَّهُمَّاهَا فُجُورَهَا وَتَقْوَاهَا؛ سپس پلیدکاری و پرهیزکاری اش را به آن الهام کرد. پرسش جالبی رخ می‌نماید و آن اینکه چه عاملی سبب صعود یا رشد می‌شود؟ و چه سببی موجب سقوط و گمراهی می‌گردد؟ پاسخ قرآن بسیار ناب است. آخرین کتاب آسمانی بر این نکته پای می‌فشارد که سازنده صعود و آفریننده سقوط تنها یک چیز است: عمل. اگر انسان عمل درست و به اصطلاح «صالح» انجام دهد در مسیر رفعت و بلندا قرار گرفته است و اگر عملی سوء و نادرست از او صادر شود، راه سقوط در پیش گرفته است. از آنجاکه انسان در هر لحظه مشغول عمل است و فعل او می‌تواند خوب یا بد باشد پس در هر لحظه و با هر رفتاری، در نردبان هستی بالا یا پایین می‌رود.

چون نیک بنگریم میان انسان و خدا راه‌های متعددی کشیده شده است. هرگز مسیری که به سمت خدا می‌رود انحصاری نیست و نمی‌تواند باشد؛ چراکه انسان‌ها با یکدیگر تفاوت‌هایی دارند، چنانکه اعمال خوب بی‌شمارند. پس می‌توان گفت به تعداد انسان‌ها بلکه عمل‌های خوب، راهی به سوی آسمان وجود دارد و هر انسانی می‌تواند تکامل یابد:

راه‌ها به سمت خدا به تعداد انسان‌ها است.^۱

راه‌ها متفاوت‌اند. مسیرهایی که به سمت آسمان و نیل به حقیقت کشیده شده‌اند، بسیار متفاوت و متنوع‌اند. میان انسان و خدا هرگز مسیر واحدی وجود ندارد بلکه هر لحظه و در برابر هر انسانی، راه‌های گوناگونی به سوی خدا هست و انسان می‌تواند با گام نهادن در هر یک، خود را تا حدی بالا کشد و بالا برد.

اگر به جاده‌های دنیا هم نگاه کنیم در آن‌ها تنوعات زیادی می‌بینیم؛ برخی سنگلاخی‌اند، برخی ماسه‌ای، برخی یک‌طرفه، برخی دوطرفه، برخی کوهستانی، برخی اتوبانی و بعضی دیگر آن‌چنان وسیع و پرحجم‌اند که گاه

۱. شمس، ۸.

۲. نخبوانی، فواتح‌الالهیه، ج ۱، ص ۲۰؛ مدرسی، من هدی القرآن، ج ۱۲، ص ۲۳۶؛ حقی بروسوی، روح‌البیان، ج ۳، ص ۲۷۲؛ طیب، اطیب‌البیان، ج ۵، ص ۲۸۷.

دوازده باند دارند. راه‌های معنوی نیز چنین است؛ برخی ناهموارند و بعضی دیگر هموار، برخی یک باند دارند و بعضی دیگر چند باند و برخی در کویرند و بعضی دیگر در گلستان.

واقعیت آن است که هر کدام از خوبی‌ها و ارزش‌ها یک مسیر محسوب می‌شوند و می‌توانند راه هدایت باشند و آدمی را به سمت خوبی یا زیبایی دیگری سوق دهند؛ «شکر» یک مسیر است، «صبر» یک راه است، «نماز و عبادت» یک طریق است، «دعا» راهی است به سمت هدایت، «ذکر» مسیری است که انسان‌ها را بالا می‌برد، «صداقت» نشان‌دهنده مسیر انسانیت است، یکی از راه‌های خوشبختی «علم و معرفت» است و «عشق» از نزدیک‌ترین راه‌ها به سمت محبوب عالم محسوب می‌گردد.

زندگی معنوی به مانند بازی مار و پله است؛ گاهی با یک حرکت زیبا، از پله‌های صعود بالا می‌رویم و زمانی با یک عمل یا فکر نادرست به پرتگاه زشتی‌ها سقوط می‌کنیم، به گونه‌ای که نه تنها تمامی پله‌های ترقی را بازمی‌گردیم بلکه چند پله‌ای را هم تنزل می‌نماییم.

واژه «حی» و «حیات» یکی از زیباترین واژه‌های قرآنی است. «حی» نام زیبای خداست و در موارد متعددی از آیات قرآن به کار رفته است. در آیات نورانی قرآن، زندگی دو بُعد دارد؛ مادی و معنوی. عنوان «حياة الدنيا» به زندگی مادی اشاره دارد و از زندگی معنوی با واژه «حیات طیب» یاد می‌شود. رویکرد انسان‌ها به جنبه مادی زندگی دو گونه است؛ برخی به زندگی دنیا دل خوش کرده‌اند^۱ و آن را بر زندگی در سرای آخرت ترجیح می‌دهند؛^۲ از این رو به ظاهر زودگذر دنیا پسندیده می‌کنند^۳ و سرمست غرور می‌شوند.^۴ انسانی با این ویژگی‌ها، آیات و نشانه‌های الهی را به سخره می‌گیرد، فرستادگان الهی را

۱. یونس، ۷.

۲. بقره، ۸۶.

۳. روم، ۷.

۴. اعراف، ۵۱.

انکار می‌کند، به قیامت ایمان نمی‌آورد و در منجلاب آلودگی‌های اخلاقی و اعتقادی فرو می‌رود.

گروه دیگری از فرزندان آدم، در کنار استفاده از نعمت‌های دنیا، بهترین زاد و توشه را از کشتزار دنیا برای آخرت خود فراهم می‌کنند. آنان با انجام کارهای نیک و شایسته همراه با باوری استوار و راستین، به حیاتی طیب و زندگی پاک دست می‌یابند که حاصل آن بشارت به سعادت دنیا و آخرت^۱ و دریافت نصرت و یاری پروردگار^۲ است.

مَنْ عَمِلَ صَالِحًا مِّنْ ذَكَرٍ أَوْ أُنْثَىٰ وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَلَنُحْيِيَنَّهٗ حَيٰوةً طَيِّبَةً وَ لَنَجْزِيَنَّهُمْ أَجْرَهُمْ بِأَحْسَنِ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ^۳ هر کس - از مرد یا زن - کار شایسته کند و مؤمن باشد، قطعاً او را با زندگی پاکیزه‌ای، حیات [حقیق] بخشیم، و مسلماً به آنان بهتر از آنچه انجام می‌دادند پاداش خواهیم داد.

«حیات طیب» به معنای زندگی پاکیزه و خالص از هرگونه آلودگی است.^۴ زندگی پاک، مرحله جدید و برتری از زندگی ظاهری است؛^۵ چراکه این مرتبه، شکوفایی مرتبه‌ای از مراتب روح است که با برخورداری از ایمان و کردار پسندیده جوانه می‌زند و از خاک حیات ظاهری دنیا سر برمی‌آورد. این زندگی، همان بُعد معنوی زندگی انسان‌ها است که بر پایه ایمان به خدا و عمل صالح استوار شده است. انسان‌های دربند خاک می‌توانند با پیوند زدن خود به خدا و تکیه بر کردار صواب، رنگ جاودانگی به خود گرفته و زندگی دیگری را آغاز کنند.

آدمی با برخورداری از زندگی معنوی، در دریای محبت و قرب الهی غوطه‌ور می‌شود، در مسیر سعادت گام برمی‌دارد و افقی فراتر از دیگران را نظاره می‌کند. او اموری را درک می‌کند که دیگران تحمل آن را ندارند؛ چراکه با روحی از جانب خدا تأیید شده است:

۱. یونس، ۶۴.

۲. غافر، ۵۱.

۳. نحل، ۹۷.

۴. راغب اصفهانی، مفردات الفاظ القرآن، ص ۵۲۷.

۵. طباطبایی، المیزان، ج ۱۲، ص ۳۴۱.

أُولَئِكَ كَتَبَ فِي قُلُوبِهِمُ الْإِيمَانَ وَأَتَدَّبَهُمْ رُوحٌ مِنِّي؛ در دل این هاست که [خدا] ایمان را نوشته و آن‌ها را با روحی از جانب خود تأیید کرده است. براساس این رهنمود قرآنی، در مؤمن حقیقتی وجود دارد که زمینه سعادت همیشگی او را فراهم می‌کند. حقیقتی که دیگران از آن بهره‌ای ندارند و سزاوار است، نام زندگی بر این حقیقت نهاده شود، نه زندگی نباتی و حیوانی. بنابراین این زندگی در دنیا دو بُعد «مادی و معنوی» دارد. انسان با ایمان و انتخاب درست می‌تواند همگام با برخورداری از زندگی مادی، به زندگی معنوی و به تعبیر قرآن به «حیات طیبه» یا «زندگی پاک» نیز دست یابد.

مجموعه زندگی معنوی

مجموعه «زندگی معنوی» درس‌گفتارهایی است که طی سال‌های ۱۳۸۵ تا ۱۳۹۶ به مدت ۱۱ سال ارائه و هم‌اکنون با بازنگری و ویرایش، آماده عرضه شده است. این مجموعه، بر پایه اثر فاخر «منازل السائرین» از خواجه عبدالله انصاری، زندگی معنوی یا فرامادی را تبیین می‌کند. در این کتاب، اصول و ویژگی‌های زندگی معنوی به‌گونه‌ای عرضه شده است که نظامی منسجم و چارچوبی واحد و جامع را برای فهم خود ما و رفتارمان، چه از جنبه فردی و چه به لحاظ اجتماعی فراهم می‌آورد. آنچه پیش رو دارید دفتر یازدهم از مجموعه زندگی معنوی است که بر اساس کتاب ارزشمند منازل السائرین تنظیم شده است. انتخاب این کتاب به عنوان مبنا و پایه برای طرح زندگی معنوی دلایلی دارد؛ از جمله اینکه اولاً، کتاب منازل السائرین بسیار پرطرفیت است، ثانیاً، کتاب مزبور، قرآن را به زندگی وارد می‌کند و نشان می‌دهد که می‌توان قرآن را نسخه زندگی سالم و آرام قرار داد و ثالثاً، اثر مذکور، رویکرد معنوی را در زندگی نمایان می‌سازد و به ما این امکان را می‌دهد که از «طرح‌واره زندگی معنوی» سخن بگوییم. شایان ذکر

است که پیشتر ده دفتر از این مجموعه با عناوین زیر منتشر شده است:

- دفتر نخست: «بیداری»؛
 - دفتر ششم: «ریاضت و حزن»؛
 - دفتر دوم: «بازگشت»؛
 - دفتر هفتم: «خوف و اشفاق»؛
 - دفتر سوم: «محاسبه و انابه»؛
 - دفتر هشتم: «اخبارات و خشوع»؛
 - دفتر چهارم: «تفکر و تذکر»؛
 - دفتر نهم: «زهد و ورع»؛
 - دفتر پنجم: «اعتصام و فرار»؛
 - دفتر دهم: «تبثّل».
- بر خود لازم می‌دانم از همکاران محترم کلاس و آقایان دکتر امیر قربانی و محمد مرادی حسین آباد که در این زمینه تلاش نموده‌اند، سپاسگزاری کنم.

دکتر محمد تقی فعالی